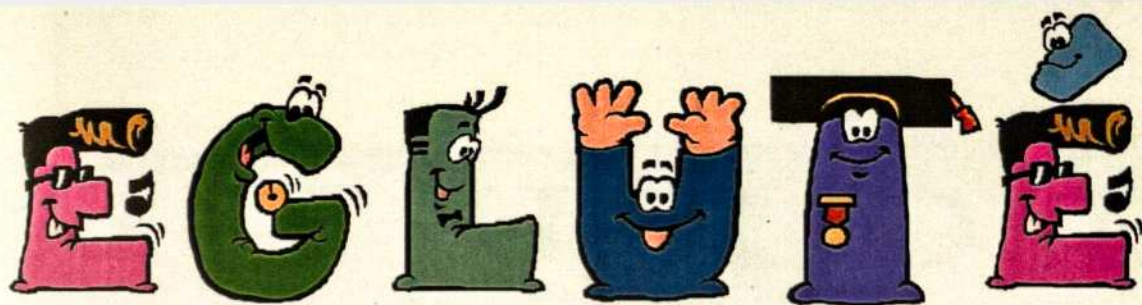

KOVAS * 1999 * MARCH

VOL 50/NR.3

E G L U T Ė

KOVAS / MARCH / 1999 Vol. 50 / Nr. 3

TURINYS

- 1 SVETELIAI, *Laimutis Švalkus*
- 3 ČIUOŽYKLA, *Martynas Vainilaitis*
- 3 KAS ATĖJO?, *B. Kondratas*
- 4 IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO
- 10 LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS
- 12 IŠ PASAKŲ SKRYNIOS
- 14 MŪSŲ KŪRYBA
- 20 IŠ ISTORIJOS LOBYNO
- 24 TIKIU
- 26 ŠIURPA, *Viktoras Brazauskas*
- 27 KAS TEN PYKSTA? *Giedrė Čiužaitė*
- 22 PARŠELIUKAS, *Janina Pipirlėnė*
- 22 LAIKRODĖLIS, *Janina Pipirlėnė*
- 29 AR ŽINAI?
- 30 GALVOSŪKIAI
- 32 JUOKŲ MAIŠELIS
- 34 DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Pirmas ir 4-tas viršeliai: Vaikų piešiniai

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išeina 10 numerių per metus: prenumerata – 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus – 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra.

REDAKCIJA: 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo Taryba

REDAKTORĖ: Regina Kučienė

TECHNINĖ REDAKTORĖ: Audronė Norušienė

ADMINISTRATORIUS: Viktoras Kučas

13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Tel. (708) 301-6410; Fax: (708) 301-6410

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441. Second class postage paid at Lockport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: EGLUTE, Lithuanian Educational Council of the USA Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441.

Printed by Ričardo spaustuvė, Palos Hills, IL 60465

SVETELIAI

Laimutis Švalkus

*Per naktelę snigo, šalo,
net laukai nubalo.
Lėkit pas mane, paukšteliai,
jums padirbau stalą.*

*Čia jums duonos trupinėlių,
bulkos su razinkom.
O mamytė dubenėly
kepti šviežią minko.*

*Būsité mieli sveteliai
ir nejausit bado.
O ateit laukų takeliais
vasarėlė žada.*

*Čir čir čir, linksmi giedosit
vasarą lapuotą,
O šiandie darže prie uosio
jus kviečiu į puotą.*

Per ilgus sovietinės okupacijos metus lietuvių tauta neprarado vilties į vėl sugrįžiantį laisvės rytą. Ji buvo tvirtai pasiryžusi iškęsti visas nuoskaudas, visus persekiojimus, nes joje dar giliai ruseno laisvo ir nepriklausomo gyvenimo atmintis. Ir Vasario 16-ji dar turėjo gilią prasmę dėl kurios nebuvo gaila aukotis – dirbti ir mirti už tėvynę.

Lietuvos Respublikos Aukščiausiosios Tarybos A K T A S DĖL LIETUVOS NEPRIKLAUSOMOS VALSTYBĖS ATSTATYMO

Lietuvos Respublikos Aukščiausioji Taryba, reikšdama lautos valią, nutaria ir iškilingai skelbia, kad yra atstatomas 1940 metais sveltimos jėgos panaikintas Lietuvos valstybės suvereningų galių vykdymas, ir nuo šiol Lietuva vėl yra nepriklausoma valstybė.

Lietuvos Tarybos 1918 m. vasario 16 d. Nepriklausomybės aktas ir 1920 m. gegužės 15 d. Steigiamojo seimo rezoliucija dėl atstatytos Lietuvos demokratinės valstybės niekada nebuvo nusioję teisinės galios ir yra Lietuvos valstybės konstitucinis pamatas.

Lietuvos valstybės teritorija yra vieninga ir nedaloma, joje neveikia jokios kitos valstybės konstitucija.

Lietuvos valstybė pabrėžia savo išlikimybę visuotinai pripažintiems tarptautinės teisės principams, pripažįsta sienų neliečiamumą, kaip jis suformuluotas 1975 metų Europos saugumo ir bendradarbiavimo pasitarimo Helsinkyje Baigiamajame akte, garantuoja žmogaus, piliečio ir tautinių bendrijų teises.

Lietuvos Respublikos Aukščiausioji Taryba kaip suvereningų galių reiškėja šiuo aktu pradeda realizuoti visą valstybės suverenitetą.

Vytautas Landsbergis

Lietuvos Respublikos Aukščiausiosios Tarybos pirmininkas

L. Sabutis

Lietuvos Respublikos Aukščiausiosios Tarybos sekretorius

Vilnius, 1990 m. kovo 11 d.

ČIUOŽYKLA

Martynas Vainilaitis

Vienas, du...

Vienas, du...

Gražinutė su Vladu

Šluoja sniegą palei kelią,

Laisto vandeniu aikštelę.

Vakare

Ties mokykla

Bus puikiausia čiuožykla!

Vienas, du...

Vienas, du...

— Kurgi bėgi, Viliau, tu?..

— Aš namo pačiužų bėgu!

Mano rankos bijo sniego.

Aš sugrįšiu –

Vienas, du,

Kai galėsiu čiuožt ledų!

KAS ATĖJO?

B. Kondratas

Šiaurės vėjas dūksta,

Debesims nēr galo.

Staiga mūsų žemė

Ėmė ir sušalo.

Rytą sniegas krito,

Sukosi, mirgėjo –

Visur tapo balta,

Žiema jau atėjo!

IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO

KURTUVĖNAI

Padavimas

Vanda Kinderytė-Budrienė

Seniai, labai seniai, kur dabar Kurtuvėnų miestelis, dunksojo neįžengiami miškai.

Žaliavo, šlamėjo ir ošė medžiai amžiną savo dainą, žydėjo žibuoklės ir plukės, kvepėjo viržiai, dūzgė juose kamanės ir bitės, nešdamos saldų medų į senas ąžuolų dreves.

Tarp girių žaliųjų, tarp miškų tankiųjų, tarp pušų lieknujų ir ąžuolų plačiašakių ant aukšto kalno stovėjo didinga pilis, o toje pilyje, apsuptas savo tarnų ir tarnaičių gyveno jaunas karaliūnas, visų karaliūnų jauniausias ir garsiausias.

Kartą, bamedžiodamas girioje, bešuoliuodamas ant savo eiklaus žirgo ir begainiodamas briedžius ilgaragius, nuklydo jis ten, kur srauni upelė, linksmi šnekučiuodama su palinkusiais ties ja gluosniais ir juodalksniais, nešė savo vandenį į artimiausius ežerus ir, susilieję su jais, žvilgančiu veidrodžiu žvelgė į dangaus žydrynę. Sustabdęs žirgą prie upės, jaunikaitis išvydo priešais save nematytą paveikslą: baltut baltutėlė lyg gulbė, įbridusi į vandenį, stovėjo nežemiško grožio mergelė ir žiūrėjo į besiskleidžiančias vandens lelijas. Jos grakštų liemenį supo ilgi aukso spalvos plaukai, o dailią galvelę puošė kuklus ramunių vainikas.

Netikėtai užklupta, ji virptelėjo lyg pabaidytas žvėrelis ir pakėlė žibuoklių melsvumo akis.

Jaunikaitis, paveiktas nepaprasto nepažįstamosios grožio, priklaupė prieš ją ir iš nuostabos sušuko:

— Kas tu? Miškų deivė ar žemiškoji mergelė? Atsakyk! Maldauju...

Išgirdus tuos žodžius, mergelė vienu akimirksniu pasislėpė girios tankmėje. Tik sniego baltumo drabužis švystelėjo prieš karaliūno akis. Atsipeikėjęs jis ėmė vytis nepažįstamąją, šaukdamas:

— Kur tu viena? Kur tu viena?

Ir po šiai dienai žmonės nežino, ar deivė tai buvo, ar žemiškoji mergelė. Tiktai nuo tada upė, kur karalaitis sutiko nepažįstamąją, imta vadinti Kurtuva, o miestelį, įsikūrusį toje vietoje – Kurtuvėnais.

LIETUVA – GRAŽI ŠALIS

Aš esu maža mergaitė,

Ir esu aš lietuvaitė.

Kartą sakė man mama:

Gražus kraštas Lietuva.

Panašus jįsai į lietų,

Kvepia rūtom, kvepia mėtom...

Kvepia jis baltom lelijom...

Lietuvoj vis lietūs lyja...

Lietuva – graži šalis:

Ten vis gieda vieversys,

Ten kukuoja ir gegutė.

Gera Lietuvoj mums būti!..

Karaliaučiaus lietuviškos mokyklos mokinės dar nepajėgia sukurti eilėraščių, tad jų mokytoja Zenona Jurevičiūtė perduoda jų pasaulėjautą ką jie žino apie Lietuvą.

VERBŲ SEKMADIENIS

(Šiais metais yra kovo 28 d.)

Sekmadienis prieš Velykas vadinamas Verbomis arba Verbų sekmadieniu. Tai Kristaus iškilmingo įėjimo į Jeruzalę paminėjimas, švenčiamas visos krikščionijos. Bažnyčiose tą sekmadienį šventinamos augalų (palmių ar kitų) šakelės, vadinamos verbomis. Kai kuriuose kraštuose (pvz. Šiaurės Amerikoje) pašventintą palmės šakelę ar lapų pluoštelį gauna kiekvienas, atėjęs į bažnyčią. Lietuvoje verbas į bažnyčią nešdavosi patys žmonės.

Verbos būdavo paprastos: kadugio, išsprogusių karklo „katinėlių“ puokštelės, o kartais labai sudėtingos, padarytos – supintos iš džiovintų augalų, jų žiedų, smilgų (plg. Vilniaus verbas). Nueiti į bažnyčią be verbos, buvusi gėda. Sakoma, kad tokiam žmogui į rankas velnias įkiša savo uodegą palaikyti.

Bažnyčioje pašventintas verbas parsinešdavo namo, sudžiovindavo ir pasidėdavo. Kai sudžiūvę kadugio spygliukai nubirdavo nuo šakelių, juos supildavo į dėžutę ar maišelį ir laikydavo parankioje vietoje. Užėjus smarkiai audrai, jais pasmilkydavo trobą, o kam nors iš šeimos narių keliaujant pavojingon kelionėn, taip pat pasmilkydavo šventintos verbos dūmais. Kadugio šakelės sukišdavo pastogėje, kad saugotų nuo perkūno įtrenkimo. Jeigu verbos buvo labai meniškos, pagamintos iš džiovintų augalų, jas laikydavo vazoje, kambariui papuošti.

Verbų sekmadienį reikia atsikelti anksti ir paruošta kadugio šakelė išplakti miegančius. Mušant sakoma: „Verba plaka, ne aš plaku, tolei muš, kol suluš. Ar žadi velykaitį (arba margutį)?“ Pažadėjus margutį, nustoja plakti. Arba sakoma: „Verba plakė, linksmai sakė: sekmadienį jau

Velykos".

Verba išplaktas, negali pykti ir skųstis. Reikia tik džiaugtis, kad kas verba išplaka, nes tuomet visus metus būsi sveikas, žvalus, jaunai atrodysi (žalia medžio – verbos šakelė duoda magiškos grožio, sveikatos ir jaunystės galios).

Parsinešę pašventintas bažnyčioje verbas, tėvai jomis sukirsdavo vaikams, kad geriau augtų ir būtų paklusnūs visus metus.

*Iš Danutės Brazytės Bindokienės knygos
„Lietuvių papročiai ir tradicijos išeivijoje“*

* * * * *

VERBOS

Iki tol buvusios pilkos Vilniaus gatvės Verbų sekmadienį tarsi pražysta. Vilniečiai ir žmonės, atvažiuavę iš kitų miestų, nuo ankstauro ryto skuba prie Aušros Vartų, kur vyksta nuostabiausia verbų paroda. Kasmet čia verbų pynėjai ne tik iš Vilniaus krašto, bet ir iš visos Lietuvos suveža viena už kitą gražesnes verbas. Tą rytą verbomis pražysta visos Vilniaus bažnyčios. Nuostabu regėti, kaip žmonės po pamaldų pasipila į gatves, visi neša iškėlę pašventintas verbas. Kaip meilės, gerumo simbolį į savo namus.

Ne taip paprasta sudėlioti dailią verbą. Vasarą reikia prisirinkti, prisidžiovinti įvairiausių žolynų: smilgų, nendrių, mandrauninkių. Vieniems patinka katpėdėlės, kitiems darželio sinavadai, rugiagėlės ar kokie kiti žiedai. Todėl kiekvieno pynėjo verbos nepakartojamos, savotiškos. Vieni dėsto žolynus vainikėliais, kiti įvijomis, dar kiti ornamentais tarsi iš audimų raštų. Vilniaus krašte verboms žolynai dažomi. Verbų spalvos primena lietuvių liaudies drabužių spalvų derinius.

Šios vėlesnių laikų verbos dabar jau pripažintas tradicinis liaudies menas, yra paplitusios Vilniaus krašte. Tačiau Aukštaitijoje ir Žemaitijoje nuo senų laikų Verbų sekmadienį, eidami į bažnyčią, žmonės nešasi kadugio puokštelę, kartais dar ir išsprogusią žilvičio šakelę.

Milda Telksnytė

KNYGNEŠYS

Prieš trisdešimt penkerius metus Tauragės apskrities Vainutos parapijoje darbavosi knygnešys Vincas Čižauskas. Su nepaprasta drąsa ir pasišventimu jis gabendavo lietuviškas knygas iš Prūsų ir pristatydavo jas Kvėdarnos, Šilalės, Varnių, Kražių ir Plungės platintojams. Per daug metų jis atgabeno į Lietuvą tūkstančius knygų ir laikraščių.

Rusų žandarai žinojo, kas jis per paukštis, ir barzdas sau raudavos iš piktumo, kad negalėdavo jo pagauti. Būdavo, pamatę jį kur einantį su ryšuliu, pradeda gaudyti. — Žiūrėk, — akimirka Vincukas kur dingdavęs, tartum į žemę įlįsdavęs! Maskoliuose apie Vincuką net legendos buvę susidariusios. Policijoje buvę tokių, kurie tikėję, kad

jis esąs nepaprastas raganius, galįs apdumti jų akis, galįs pavirsti šunim ar kitu kuriuo gyvuliu, galįs pasidaryti nematomas ir t.t. Rusų vyriausybė buvo paskyrusi didelę dovaną tam, kuris jį pagaus ir gyvą arba negyvą policijai pristatys.

Vincukas niekada namo neidavo. Jo namai — plati Lietuva! Lietuvos pasieny Vincas žinojo kiekvieną takelį, kiekvieną kupstelį, beveik kiekvieną krūmą. Visi knygnešiai jį gerbė už jo nepaprastą drąsą, už jo patvarumą, didelį pasišventimą,

duotojo žodžio išlaikymą ir ypačiai už jo teisingumą.

Vieną kartą jis ir jo draugas Bytautas nešė per sieną didelius knygų ryšulius. Tą naktį buvo labai tamsu, miglota. Beeidami juodu paklydo. Netikėtai užėjo pasienio sargybos namus. Nusigandę pasileido bėgti, bet jau buvo per vėlu. Sargybinis sušuko:

— Vincuk idiot! Derži! (Vincukas eina! Laikyk)

Bytautui pavyko pasprukti, bet Čižauskui sunku buvo ištrūkti. Mat, visai pasienio sargybai buvo įsakyta žūt būt Vincuką pagauti. O tais metais valdžios buvo leista bėgančius kontrabandininkus šaudyti.

Į bėgantį Čižauską sargybiniai ėmė šaudyti, nes matė, kad kitaip jo paimti negalės. Kulkos iš visų pusių tik zvimbė, o jis sužeistas bėgo ir bėgo, slėpės kiek galėdamas. Pagaliau šaudymas aptilo. Sargybiniai, netekę, matyti, vilties Vincuką pagauti, grįžo į pasienio sargybos punktą.

O Vincas vis dar bėgo ir bėgo, norėdamas išgelbėti savo knygas ir laikraščius. Pagaliau, matyti, jam daug kraujo nutekėjo, nebeteko jis jėgų ir sukniubęs bulvėse apalpo. Didelis ir sunkus ryšulys su knygomis, kurį nešėsi ant kukšteros, užkrito jam ant galvos, prispaudė galvą prie purios smiltinės dirvos, ir vargšas užtroško. Nelaimingojo karžygio kūną žmonės po kelių dienų netikėtai aptiko bulvėse ir palaidojo.

Taip žuvo vienas iš drąsiausiųjų Lietuvos knygnešių, dirbęs tėvynės naudai sunkiais spaudos draudimo laikais.

(Iš „Knygnešio“ I t.)

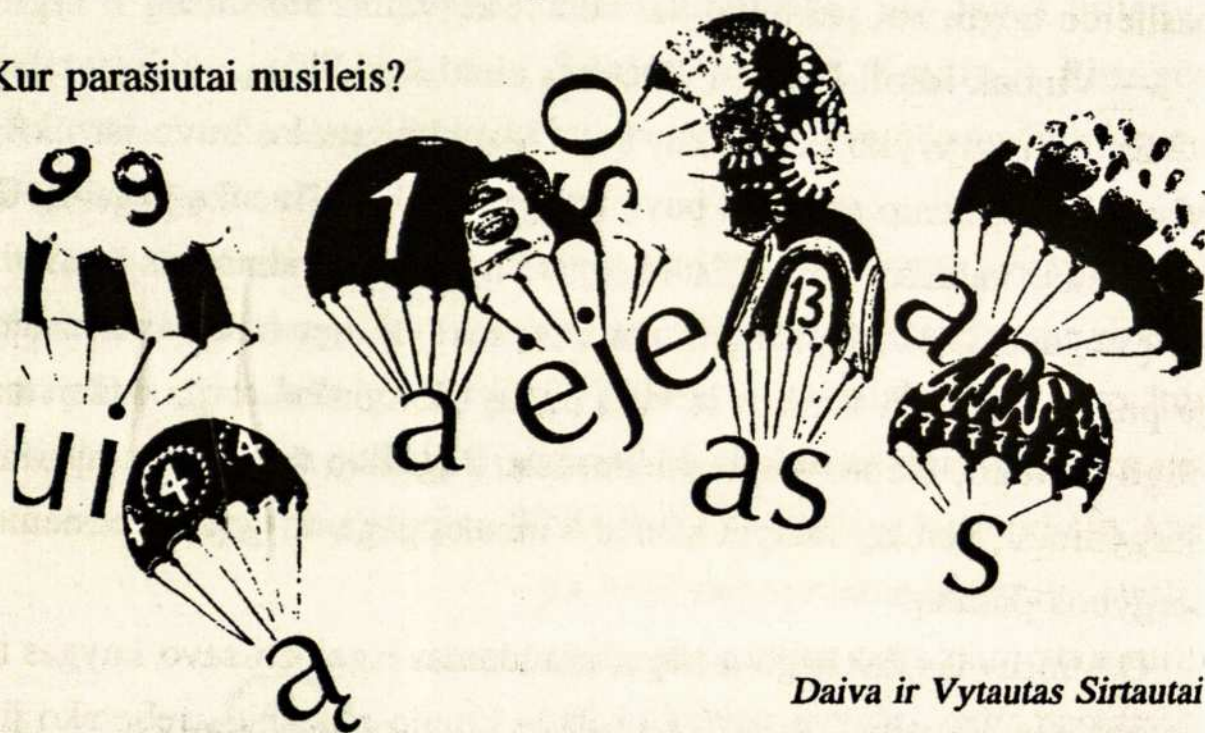
Dr. Al. M. Račkus

LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS

Galūnės parašiotininkės

Kur parašiotai nusileis?

Daiva ir Vytautas Sirtautai

MILŽINAI

(Lietuvių padavimas)

Gulėjo, sako, vieną sykį milžin , aukštiekninkas išsitiesęs per visą didelę kalv : galva vienoj kalvos pus , o koj – kitoj pusėje kabojo. Atbėgo vilkas ir ėmė j kojas graužti. Tas milžin sako savo draug :

— Ogi kas čia dabar, ar kokia blus mano kojas kanda?

Draugas pažiūrėjo ir sako:

— Kažkok vabaliuk kojas laižo.

Iš apuoko pamokymų

Alma Karosaitė

Paklauskime apuoko.
Kaip jis išmintingai moko!
Ir pats moka abėcėlę!
Žvėrys stebis atsikėlę...
Jis pirma išmoksta a,
O po to ir p, ir k...

Prideda galūnę s
Ir skrajoja po girias...
Žodį parašyt ne juokas.
Bet išmoksta jį a p u o k a s.
Reik išmokti savo vardą.
Net pavargt dėl vardo verta...
A p u o k a s...

Apuokas sako, kad literatūrinėje
kalboje balsiams žymėti yra
12 raidžių: a, a, e, e, é,
i, i y, o u u ū.

* * * * *

Liūtas giria priebalsius

Jeigu priebalsių nebūtų,
Tai neparašytum l i ū t o.
Čia prireikia l ir t!
Na o žodyje k a t é
Reik k, t! O žody m e s
Reikia m, ir reikia s!
Dvidešimt skambiausių raidžių
(Prašom įsimint šį skaičių!)
Padedą sukurt žodžius.
Į duslius ir į skardžius

Jie suskirstyti raidyne...
Tie, dusliais pasivadinę,
Skamba už skardžius dusliau...
P, t, k! Ir taip toliau...
C, č, s, š, f ir cha.
Surašiau tikslia tvarka...

IŠ PASAKŲ SKRYNIOS

PIEŠTUKAS PIPIRIUKAS

Stasė Normantaitė

— Ai, ai! Ką darai?? Atiduok man pieštuką! – šaukė Asta savo broliui Dariui.

— Kodėl aš turiu drožinėti savo pieštuką, o tu vis neturi kuo rašyti. Gali nusipirkti sau pieštukų kiek tik nori. Kam mano imi neprašęs?! – toliau kalbėjo supykusi Asta.

— Asta, nepyk, – aiškinosi Darius. — Man tik smagu rašyti tavo pieštukais, nes jie yra tavo. Kai aš laikau tavo pieštuką rankoje, popieris prisipildo įdomių dalykų.

— Tikrai? – suabejojo Asta.

— Tikrai – žiūrėk. Tavo pieštukas pats žino, ką rašyti...

— Parodyk, – paprašė Asta kiek ramiau ir mandagiau.

— Gerai, sėsk čia, – pakvietė Darius. Asta atsisėdo ant žalio kilimo šalia brolio.

Darius ėmė rašyti kažką savo sąsiuvinyje. Asta sekė akimis: L-a-b-a-s, A-s-t-a. M-a-n-o v-a-r-d-a-s P-i-p-i-r-a-s.

— Kieno vardas Pipiras? – klausė Asta.

— Truputį palauk ir pamatysi, – atsakė Darius. Astai pasidarė įdomu, ką pieštukus toliau darys.

A-š e-s-u p-i-e-š-t-u-k-a-s P-i-p-i-r-i-u-k-a-s.

— Pieštukas Pipiriukas? Kaip jis gavo tokį vardą? – nusijuokė Asta.

— Žiūrėk į sąsiuvinį ir pamatysi, – tarė vėl Darius. Pieštukas šokinėjo ant popieriaus, kur atsirado daug juodų taškų.

— Ką tau primena juodi taškai? – klausė Darius.

— Pipirus! – atspėjo Asta. — Duok man pieštuką, ir aš noriu ką nors padaryti, – prašė Asta. Pasiėmus pieštuką Pipiriuką ji pribraižė daug juodų linijų.

— Dariau, spėk, ką Pipiriukas dabar daro?

Darius pasižiūrėjo į popierių, pagalvojo ir pasakė:

— Man atrodo, kad Pipiriukas čiuožia.

— Atspėjai! – džiaugėsi Asta. — O dabar kitam puslapy parašykim Pipiriuko pasaką, gerai Dariau? Ar galiu rašyt tavo sąsiuvinyje?

— Gali, jei leisti man pasiskolinti Pipiriuką tada, kai man jo reikės, – pasakė Darius.

— Mmmm, gerai galėsi, – sutiko Asta.

Tada jie abu kūrė pieštuko Pipiriuko pasaką. Rašė, kaip Pipiriukas gimė ir kokius nuotykius gyvenime turėjo, kol atėjo į Dariaus ir Astos namus. Vieną sakinį parašė Asta, o kitą – Darius.

— Matai, kokie įdomūs dalykai darosi, kai pasidalinam, – galų gale pasakė Darius. Asta sutiko.

MŪSŲ KŪRYBA

NEŽEMIŠKAS SLIDINĖJIMAS

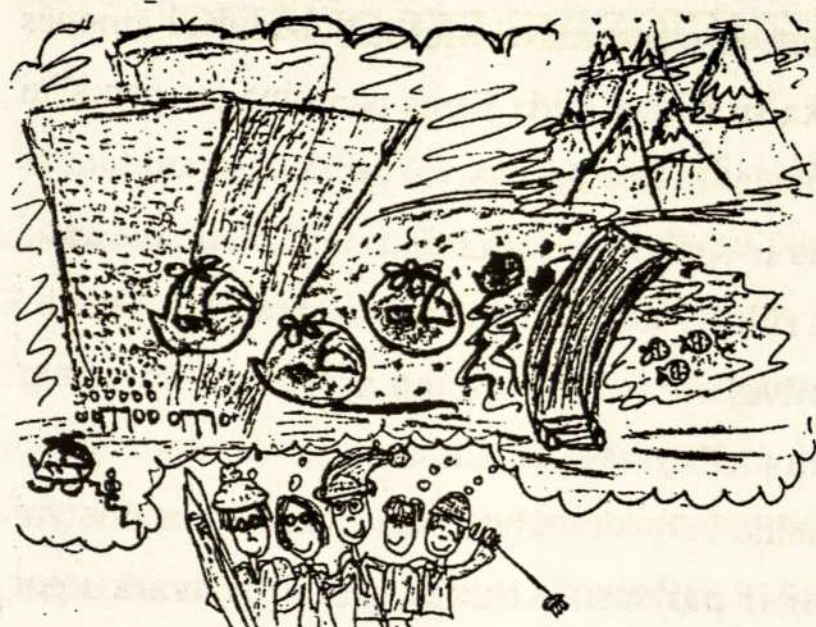
BOSTONAS – 2096 m. vasario 4 d.

Bostonas, Massachusetts valstijos sostinė, šiandieną atrodo labai panašiai kaip prieš šimtą metų. Dar yra istorinis senamiestis, į kurį atvažiuoja labai daug turistų iš Lietuvos ir kitų pasaulio šalių. Susisiekimas toks greitas šiomis dienomis, kad žmonės per dvidešimt minučių atskrenda su saulės jėgos raketomis iš Vilniaus. Atvažiavę žmonės stebisi, kad Pauliaus Revere kuklus medinis namas dar vis taip tvirtai stovi.

Bostono gatvės šiandieną yra tokios pačios kaip ir seniau, siauros ir vingiuotos ir dar vis pilnos automobilių. Bet automobiliai skrenda pėdą virš gatvės, ir žmonės sėdi ant stogų, kai vairuoja, nes jie yra uždengti nematomais stogais.

Bostone yra daug dangoraižių, iš jų vienas naujausias „Marsco“ firmos pastatas, kuris kyla daugiau 500 aukštų į viršų ir yra pastatytas iš titano. Kai saulė aiškiai šviečia, tai senas „John Hancock“ pastatas blizga savo veidrodžiais, o „Marsco“ firmos pastatas, pastatytas ant naujos salos Charles upės viduryje, blizga mėlynomis ir violetinėmis spalvomis.

„Marsco“ firmos steigėjai, tie Narsieji Penki, užaugo Bostono

priemiesčiuose.
Gintas, Alvydas,
Aleksas, Aliukas
ir Simas kartu
lankė Bostono
lituanistinę
mokyklą; jie
skautaudavo
kartu ir šokdavo
lietuviškus

tautinius šokius, kai buvo jaunuoliai. Jie liko labai geri draugai, ir kai visi baigė universitetus, Narsieji Penki susibūrė ir įsteigė „Marsco“ firmą.

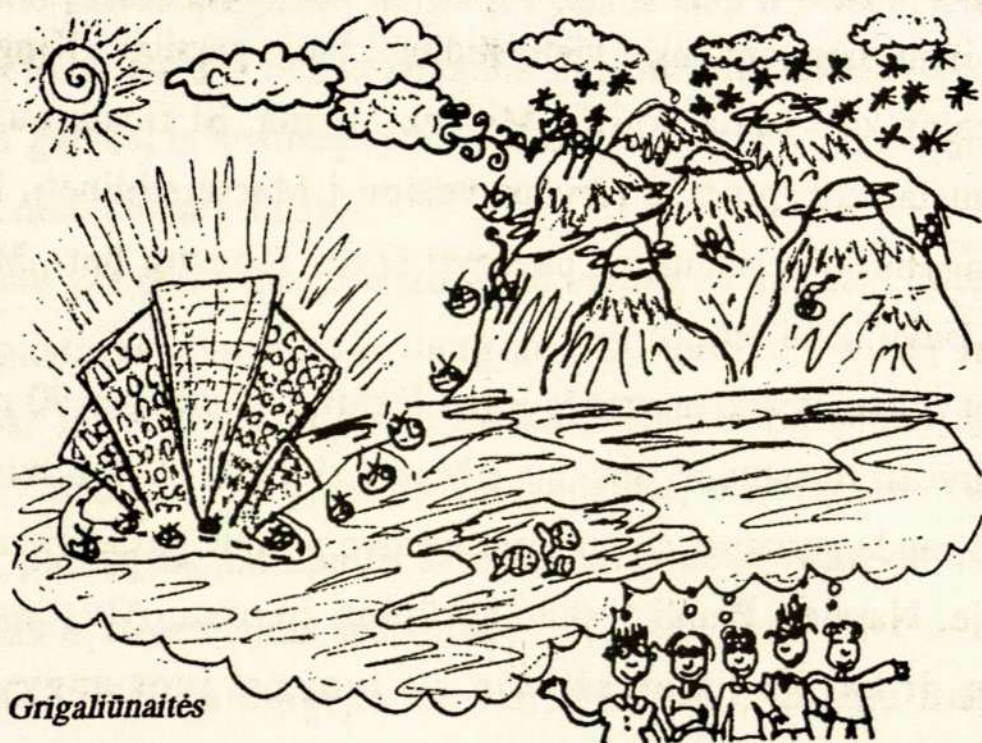
Narsiesiems Penkiems labai patikdavo slidinėti, ir jie dažnai kartu važiuodavo į įvairias pasaulio šalis, ieškodami ypatingiausių kalnų. Viena iš jų mėgstamiausių vietų slidinėti buvo garsioji „King Pine“. Ten jiems kilo idėja įkurti „Marsco“ firmą. Ši firma buvo pati pirmiausia, kuri pradėjo turistus vežioti į Marsą slidinėti. Kitoms firmoms buvo neįmanoma padaryti šitokį žingsnį, bet „Marsco“ firmai buvo labai lengva.

Mat Simas išrado atominės jėgos lėktuvėlį, kuris per 90 minučių gali nuvežti turistus iš Bostono į Marsą slidinėti. O ten nuvažiavę turistai randa geriausią slidinėjimo vietovę visame pasaulyje ir visoje erdvėje. Narsieji Penki viskuo aprūpina žmones. Alvydas laukia svečių, ir kai jie tik atvažiuoja, jis tuoj pat juos apgyvendina

gražiausiuose kambariuose jo pastatytuose viešbučiuose. Kai žmonės nori slidinėti, jie susitinka su Gintu, kuris jiems parūpina jo specialiai pagamintas slides ir aprangą. Marse dar vis yra labai šalta, tai Gintas parūpina labai madingus ir spalvingus slidinėjimo rūbus, panašius į senų laikų astronautų rūbus, kuriuos jie vilkėdavo, kai pirmus žingsnius bandydavo erdvėje. Aleksas pritaiko norintiems tinkamas sniego lentas, kurios yra padarytos specialiais motorais, kad sniego lentos nusileidžia nuo kalno kaip sklandymo lėktuvas. Turistams yra visokių progų slidinėti ir pailsėti. Aliukas greitai ir tvarkingai sutvarko visus biznio reikalus.

Nors dabar slidinėjimas Marse yra populiariausias sportas, bet įdomu pagalvoti, kur už šimtą metų žmonės ras dar didesnius kalnus slidinėti.

*Gintas Adomkaitis
Bostono lit. mokykla*

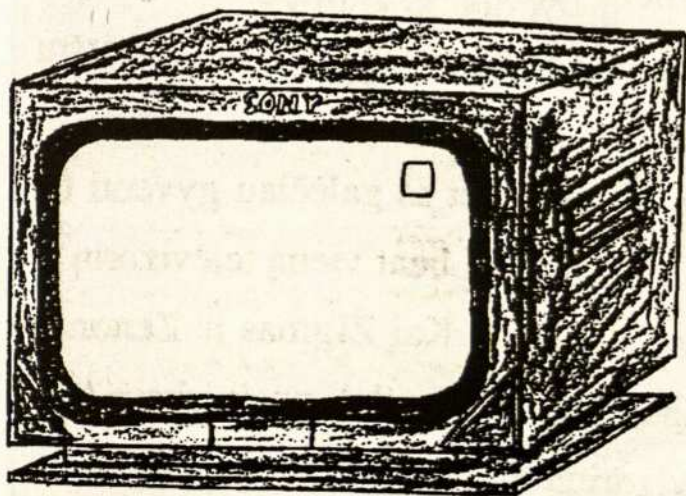

pieš. Rūtos Grigaliūnaitės

MANO TELEVIZORIUS IR AŠ

Mano televizorius Zigmas gimė „SONY“ fabrike tolimoje Japonijoje prieš aštuonerius metus. Jis nėra per didelis ir telpa labai patogiai ant lentynos viename balde. Nors jo rūbas yra juodas, Zigmas pats yra labai spalvingas, kai įjungtas. Kai jis nori, jis gali labai tyliai kalbėti, o kartais jis toks garsus, kad net mano plaukai pasišiaušia. Jis yra ypatingai įdomus ir įvairus, nes jis kartais rodo sportą, muziką, dramą, filmus, komediją ir žinias. Kai jis įjungtas, visi atkreipia dėmesį į jį; Zigmui labai patinka, kai žmonės žiūri į jį.

Zigmo brolis Zenonas, distancinio valdymo aparatas, irgi gimė tame pačiame fabrike kaip jo brolis. Zenonas yra labai plonas ir

pieš. Jonas Vižinas

ilgas, bet ne per didelis. Jis irgi yra juodas, bet jis papuoštas baltais mygtukais. Jis telpa patogiai mano rankoje ir dažniausiai gyvena sofoje tarp pagalvių, po sofos ant dulkėtų grindų ar kartais atsiranda ant staliuko prie sofos. Zenonas yra jaunesnis už Zigmą, bet jo darbas yra Zigmui įsakinėti, kada

įsijungti, pakeisti kanalą ir kada garsiau ar tyliau kalbėti. Zenonui patinka šis darbas, nes jis gali įsakinėti vyresniam broliui, ką daryti. Zigmui nepatinka, nes jam reikia klausyti jaunesnio brolio. Nors jie kartais pykstasi, jie abu džiaugiasi kad abu pas mane gyvena.

Aš daugiausia laiko praleidžiu su Zigmu ir Zenonu žiemos metu, nes kai oras labai šaltas, nesinori tiek daug eiti į lauką. Kai pamokos visos atliktos, aš su Zigmu ir Zenonu praleidžiu laiką bežiūrint sportinius žaidimus, ypač slidinėjimą, ir juokingus filmus. Kartais Zenonas nekantrus ir labai dažnai keičia kanalus, ieškodamas ko nors įdomesnio žiūrėti. Zigmas pyksta, kai Zenonas taip daro, nes kai pradeda ką žiūrėti, jis nori pabaigti.

Vasarą tenka mažiausiai laiko praleisti su Zigmu ir Zenonu, nes aš visada esu lauke. Kai žaidžiu miške, plaukiu baseine, dviračiu važinėju ar tenisą žaidžiu, net nėra laiko pagalvoti apie Zigmą ir Zenoną. Vasaros metu, kai išvažiuoju į stovyklas, aš visai pamirštu apie savo elektroninius draugus.

Zigmas ir Zenonas yra mano draugai, bet aš galėčiau gyventi be jų. Man atrodo, kad aš norėčiau visada turėti bent vieną televizorių ir distancinį valdymo aparatą savo namuose. Kai Zigmas ir Zenonas pasens ir išeis į pensiją, aš manau, kad aš vis tiek nusipirksiu kitą televizorių. Turbūt naujas televizorius bus didesnis ir gražesnis už seną, bet manau, kad niekad neužmiršiu savo senų draugų, nes mes kartu užaugome.

Gintas Adomkaitis

Bostono lit. mokyklos mokinys

Žiema

Jau žiema atėjo,
Graži ir šalta.
Džiaugiasi vaikučiai,
Kad tokia balta.

Snaigės krenta žemėn,
Dengia patalu laukus,
O kalnai vilioja
Slidinėt vaikus.

Nors vėjelis pučia,
Džiaugiasi vaikai,
Griūdami nuo rogių,
Juokiasi linksmi.

Gražina Grigutytė
Punksas

Jūratės Žukauskaitės pieš.

— Alicijos Birgelytės pieš.

IŠ ISTORIJS LOBYNO

LEGENDOS APIE VILNIAUS MIESTĄ

Vilnius, kaip ir visi didmiesčiai, kasdien keičiasi, gražėja. Galbūt todėl ir turistus, ir pačius vilniečius labiausiai traukia senamiestis, kur kiekvienas kampas dvelkia senove, kur siauromis gatvėlėmis vaikščioja mūsų tautos praeitis, kur Gedimino pilies bokšte plazda mūsų trispalvė, kur virš miesto kyla trys balti kryžiai. Čia tarp raudonstogių namų, painių gatvelių labirinte gyvena legendos. Keleta papasakosiu.

Kadaise Lietuvos sostinė buvo Kernavėje. Dabar ten menkai kas primena tuos laikus. Iš valdovo miesto belikęs plikas piliakalnis Neries krante, o pati Kernavė, nedidelė, jauki gyvenvietė. Kitoje sostinėje – Trakuose – Galvės ežero saloje apie buvusią Lietuvos galybę byloja didinga pilis. Kaipgi Vilnius tapo sostinė?

... Medžiojo kartą didysis Lietuvos kunigaikštis Gediminas netoli nuo Trakų. Rado jis ten prie upės gražų kalną ir nukovė ten didžiulį žvėrį – Taurą. Tą kalną ir dabar Tauro kalnu vadina. Bemedžiojant užklupo kunigaikštį naktis ir jis sustojo nakvynei Šventaragio slėny, kur degindavo kadais pirmuosius Lietuvos kunigaikščius. Susapnavo miegodamas Gediminas ant Plikojo kalno stovintį vilką. Geležinis tai buvo žvėris, o jo pilve tarsi šimtas vilkų staugė.

Pabudęs kunigaikštis pasikvietė savo žynį Lizdeiką (jis buvo surastas aro lizde, ir buvo tas Lizdeika vyriausiu žyniu, pagonių

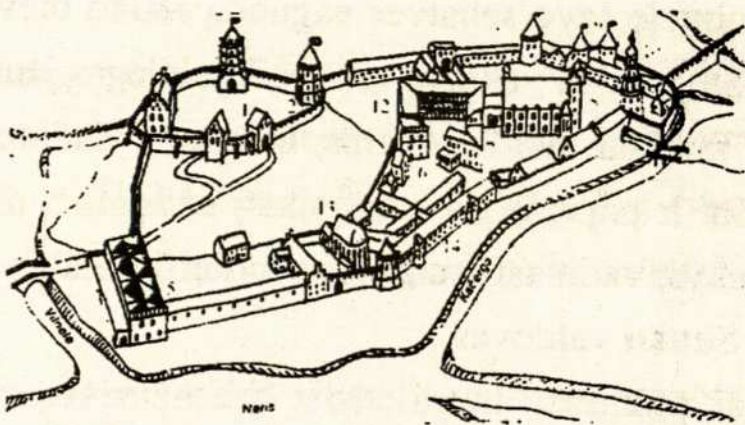
kunigu) ir apsakė jam savo stebuklingą sapną.

Ir tarė valdovui žynys:

— Šviesiausias kunigaikšti, geležinis vilkas reiškia, kad čia turi statyti sostinę, ir garsas apie ją tarsi šimto vilkų staugimas pasklis po pasaulį.

Paklausė žynio Gediminas ir greitu laiku Šventaragio slėnyje pastatė žemutinę pilį, o ant kreivojo arba pilkojo kalno, kur jam vilkas sapnavosi – aukštutinę. Pavadino miestą Vilniumi ir perkėlė čia savo sostinę iš Trakų.

Daugel šimtmečių nuo to laiko praėjo. Nedaug kas liko iš Gedimino pilies sienų. Dabar pilis atstatyta ir bokštas su plevėsuojančia trispalve traukia praeivių akį. Apie pilies statybą yra išlikusi graži legenda.

Vilniaus aukštutinė ir žemutinė pilis XVII a. pradžioje

... Didysis Lietuvos kunigaikštis sumanė pastatyti tokią pilį, kurios joks priešas nepaimtų. Ant aukščiausio Panerių kalno parinko jai vietą. Paruošė medžiagas ir pamatus, priritino krūvas didžiausių akmenų. Jų tarpe buvo milžiniškas akmuo, kuriam lemta tapti kertiniu – svarbiausiu akmeniu.

Kertinio akmens dėjimas – didelė šventė. Susirinko čia didikai, žyniai ir vaidilos.

Ir kreipėsi į juos kunigaikštis:

— Galingų Lietuvos dievų tarnai, pasakykite, kokios aukos dievams reiktų, idant jie per amžius globotų tuos mūrus?

Ilgai dūmojo žyniai, ir pagaliau vyriausias jų tarė:

— Maloniausia auka dievams būtų, jei atsirastų tokia lietuvė motina, kuri savo vienintelį sūnų gera valia gyvą po kertiniu akmeniu padėtų.

Susirūpino valdovas. Taip, tai būtų brangi auka, bet kur tokią motiną rasi, kurį vienatinį sūnų mirčiai pasmerktų.

Ir pasklido šaukliai po kraštą. Trečią dieną rado našlę, kuri vienintelę savo senatvės paguodą sutiko dievams paaukoti.

Stojo prieš valdovą gražus ir protingas jaunikaitis. Nesipriešino jis nei motinai, nei kunigams, tik norėjo sužinoti, ar tikrai tokia dievų valia. Ir paprašė jis kunigaikštį užduoti žyniams tris klausimus: jei atsakys, vadinasi lemta jam po kertiniu akmeniu žūti.

Sutiko valdovas.

Ir paklausė jaunikaitis, kas už viską pasaulyje saldžiausias, lengviausias ir kiečiausias?

Kunigai greitai atsakė, kad saldžiausias – tai medus, lengviausias – paukščio pūkas, kiečiausias – kunigaikščio kardas.

— Netiesa! – drąsiai tarė jaunikaitis. — Saldžiausias kūdikiui motinos pienas, gi kūdikis ant motinos rankų ir už pūką lengvesnis, o kiečiausia mano motinos širdis, jei neplyšta, atiduodant mane taip baisiai nukankinti.

Susimąstė išminčiai. Tiesą sako jaunikaitis. Vadinasi apsiriko jie, skelbdami dievų valią. Vėl raukšlės gulė jų kaktose: kokia auką dievams pamaloninti? Pagaliau nusprendė žyniai, kad po kertiniu akmeniu turi gulti gražiausia ir tyriausia Lietuvos mergelė.

Surado tokią mergele. Ir stojo ji griovio gilumon baltu sužadėtinės rūbu, žaliu rūtų vainikėliu ir glebiu lauko gėlių.

Kapų tyloje šimtai rankų pastūmė milžinišką akmenį į griovį. Visi apmirė. Prišoko valdovas prie griovio ir sušuko:

— Dievai patys išsirinko sau auką!

O griovyje stovėjo gyva lietuvaitė. Akmuo krisdamas tik išplėšė iš jos rankų gėles ir prislėgė jas visu sunkumu.

Daug metų praėjo nuo tų dienų. Maža kas ir iš pilies belikę. Ir kas dabar pasakys, ar padėjo auka mūsų protėviams ginti nuo priešų pilis, ar ne?

Daug visokiausią istorijų gaubia Vilniaus miesto praeitį. Ypač daug gandų klaidžioja žmonėse apie miesto požemius. Esą tuose požemiuose užkeikti turtai, kuriuos saugo merga, šuo ir gaidys. Sako, yra girdėjusių požemiuose šunį lojant, gaidį giedant ir moterišką raudant.

Dalis tų požemių po Subačiaus kalnu ištirta ir muziejus įrengtas. Klaidžiojant požeminėmis galerijomis norom nenorom prisimename pasakojimus apie Subačiaus požemius, kuriuose neva burtininkai, raganos ir velniai šeštadieniais puotas keldavę. Nuo to ir Subačiaus vardas likęs (subata reiškia šeštadienį).

Dar pasakojama, kad tuose požemiuose gyvena pabaisa, kuri savo žvilgsniu užmušdavo visus narsuolius, norėjusius ją nugalėti. Atsirado žmogus, ne tiek drąsus, kiek protingas. Nusileido jis į požemį veidrodžiu ir žibintu nešinas. Išvydo pabaisa veidrodyje atsimušusį savo pražutingą žvilgsnį, sustingo ir nudvėse.

Daug dar paslapčių saugo požemiai. Mažai dar jie teištirti. Žmonės sako, kad Vilniaus požemiai iki pat Trakų išmūryti.

TIKIU

TAIKOS KARALYSTĖ

Prieš daugelį metų Izraelio šaly viešpatavo pikti ir savanaudžiai karaliai. Jų pareiga buvo rūpintis vargšais ir palaikyti taiką valstybėje. Deja, visi jie nevykdė savo kilniausių pareigų: skriaudė vargšus, krovėsi sau turtus ir dažnai žygiuodavo į karą. Nebuvo žemėje nei ramybės, nei meilės, nei taikos. Vienintelė paguoda žmonėms buvo senosios pranašystės, kad ateis Dievo siųstasis karalius, kuris bus ne tik teisingas, bet ir gailestingas. Ilgesys tarsi ilgas vakaro šešėlis slinko į vargdienių lūšneles ir širdis. Jie vienas kito klausė kada ir kaip ateis lauktasis karalius. Už visus labiau jo ilgėjosi Nazareto miestelyje gyvenusi nepaprasto gerumo mergelė, vardu Marija. Ji dažnai duodavo vargšams duonos arba parodydavo kelią aklam. Kai Marija kam nusišypsodavo, atrodydavo, kad saulė skaisčiau sušvisdavo ir gėlės ryškesnėm spalvomis nusidažydavo paliestos jos žvilgsnio. Atrodė, kad ta mergaitė jau gyveno Pažadėtoje Karalystėje. Vakaraus ji tyliai tyliai sėdėdavo savo trobelėje, tasi norėtų išgirsti ateinančio karaliaus žingsnius.

Vieną tokį vakarą Marija vėl sėdėjo įsmeigusi akis į tamsą, meldama Dievą atsiųsti pažadėtąjį karalių. Staiga jos akys apraibo nuo akinančios šviesos. Tai buvo angelas Gabrielis, kuris nutraukė Marijos maldą. Ak, kaip ji išsigando! Ji juk niekada nebuvo mačiusi angelo! Gabrielius pirmiausia ją nuramino ir pasakė, kad Visatos

Valdovas išrinko Mariją būti laukiamojo karaliaus motina, kuris bus paties Dievo sūnus. Angelas dar pridūrė, kad jo vardas bus Jėzus. Dievo žiniaskleidys norėjo tik sužinoti ar Marija sutinkanti būti Jėzaus mama. Marija nežinojo nė ką besakyti: jai buvo viskas nesuprantama. Ji buvo tik paprasta mergaitė ir nesijautė verta tokios garbės, tačiau sutiko.

Taigi, per Mariją, paprastą Nazareto mergaitę, atėjo į žemę Jėzus, Taikos karalius ir įkūrė Dievo karalystę. Jis pamokė žmones savo gyvenimu kaip labai vienam kitą reikia mylėti ir kaip be galo Jis, Dievas, myli kiekvieną žmogų. Piktiesiems karaliams labai nepatiko Jėzus, nes jie bijojo prarasti savo valdžią ir turtus, todėl jie nužudė Jėzų. Tačiau Jėzus tebegyvena mūsų širdyse ir jo karalystė tebeauga. Kiekvienas žmogus, o ypač vaikai, gali padėti statyti Jėzaus karalystę. Žinoma, ne iš plytų ir akmenų, bet iš savo šypsenų, džiaugsmo ir meilės. Kai mergaitės ir berniukai nemeluoja, būna draugiški, nekariauja su tėveliais ir draugais, kai kartu su tėveliais padeda neturtingiesiems, jie stato Taikos Karalystę! Visi visi galime būti tokie geri, kaip Marija, ir kiekvieną vakarą tyliai tyliai susėdę ant savo lovelių kviesti Jėzų į savo širdes... Ir aš jums pažadu vaikai: ilgai nereikės Jo laukti. Vos tik ištarsite Jo vardą, Jėzus tyliai atsisės šalia jūsų ir nuo tos akimirkos pasaulis bus šviesesnis ir geresnis!

ses. Onutė Vitkauskaitė

ŠIURPA

Viktoras Brazauskas

Šiurpa gimė ir užaugo daržinėje ant šieno. Jos motina – mūsų kaimynų katė – kažkur žuvo, kai Šiurpa buvo dar maža. Kiek bandžiau ją prisivilioti ir sugauti – veltui. Bado prispirta, katytė vis dėlto nusileido nuo šieno ir baugščiai slampinėjo apie daržinę. Pelių gaudyti dar nemokėjo. Sykį pripyliau skardinėlę šilto pieno ir nunešiau prie landos, iš kur laukinukė kartais iškišdavo savo baikštų snukutį.

Skačiau po obelīm knygą ir viena akimi stebėjau landą. Žiūriu: kyšteli baltas snukutis. Aha, pieną užuodė! Pagaliau ir pati išlindo. Kyšt letenėlę į pieną, pakratė, dar sykį kyšt – aplaižė ir pradėjo lakti: liks, liks, liks...

Sumaniau užtaisyti spąstelius pelėms. Pastačiau sandėliuke. Po kurio laiko nueinu pažiūrėti – yra. Numetu negyvą pelytę prie landos ir vėl seku, po obelimi budėdamas. Laukinukė vėl kyšteli snukutį kartą kitą, paskui stveria pelę ir neria atgal į landą. Sunku pasakyti, ar motina katė ją jau buvo maitinusi pelėmis, ar jai pakuždėjo instinktas.

Pirmą kartą ji atėjo į prieangį tik šalčiams paspaudus. Dabar mes ją jau vadinome Šiurpa. Gal kad baikšti buvo, kitus katinus šiurpino...

Pavasarij Šiurpa atsivedė kačiukų. Girdėjau kniaukiant, bet kur ten pašiūrėj surasi! O vieną dieną matau: nešasi dantyse už sprando nusitvėrusi vaiką, gražų rainą kačiuką. Kitų neatnešė. Gal išgaišo, o gal žiurkės išpjovė. Šiurpą, matyt, baimė prie žmonių atvijo.

Suradau seną vilnonę skarą ir prieškambarėje sutaisiau kačiukui

guolį. Kol paaugo, ir Šiurpa kartu su juo miegojo. Nusibosta su vaiku gulėti arba praalksta, prieina tyliai prie durų, priekinėm letenėlėm užsikabina už rankenos, ir durys atsidaro. Gaila, kad uždaryti nemokėjo.

O paskui prasidėjo didysis pelių gaudymas. Mat netoliese stovi didžiulis grūdų sandėlis. Pelių ir žiurkių ten knibždėte knibžda. Savo paaugusiam vaikui Šiurpa ėmė tempti kasdien po dešimt ir daugiau pilkųjų ilgauodegių. Bet kur ten mažyliui šitiek sudoroti!

O kartą matau: iš netoliese gelstančių miežių lauko Šiurpa kažką atbula stenėdama velka. Dar kelios minutės, ir katė į kiemą įritina ilgakojį kiškį!

Norėjau išbarti Šiurpą už negerą poelgį, bet susiturėjau: juk katė – tolima tigro giminaitė, o gamtos įstatymų nepakeisi.

KAS TEN PYŠKA?

Ėjo katinas per mišką:
Klauso, klauso – kažkas pyška.
Gal medžiotojas nušovė
Kokį kiškį ilgakojį.
O gal jam pakliuvo lapė,
Ta gudruolė ilgaspapė!
Pasirodo, tai – genys,
Mūsų girios tvarkdarys.
Jis kaukšėjo kiaurą dieną
Į senos pušies kamieną.

Giedrė Čiužaitė
Jonavos 4-oji vid. m-kla
11 klasė

PARŠELIUKAS

Janina Pipirienė

*Paršeliukas aš mažiukas,
Uodegą užriesiu,
Kaime jau nebegyvensiu,
Išeinu į miestą.*

*Nebevalgysiu daržovių
Anei sodo vaisių,
Saldžius ten ledus laižysiu.
Futbolą pažaisiu.*

*Va, žiūrėk – įsibėgėjęs
Jis į bulvę spyrė.
Nepataikė, susigėdo
Ir nebesigyrė.*

LAIKRODĖLIS

Janina Pipirienė

*Ėjo, ėjo, vis tiksėjo
Laikrodukas mažas.
Su savim į mokyklėlę
Jį vaikutis nešės.*

*Ėmė sirgti laikrodėlis,
Jam suskaudo koją.
Ėjo, ėjo – vieną kartą
Ėmė ir sustojo.*

AR ŽINAI?

Vėjo reikšmė gamtai

Vėjas turi labai didelę reikšmę gamtai. Kad nebūtų vėjo, tai toli nuo jūrų ir kitų vandenų niekada nelytų ir nesnigtų. Vėjas nuo jūrų atneša debesis, iš kurių vasarą lyja, o žiemą sninga. Kad nebūtų vėjo, šiltuose kraštuose būtų perdaug karšta, o šaltuose be galo šalta. Vėjas iš šiltųjų kraštų šilimą neša į šaltuosius kraštus ir ten sumana šaltį, o iš šaltųjų kraštų neša šaltą orą į šiltuosius kraštus ir ten atvėsina karštį. Kad nebūtų vėjo, žmonės negalėtų gyventi dideliuose miestuose, nes ten prisirinktų nuo dūmų ir įvairių nešvarumų daug sugedusio oro. Vėjas nešioja išblaško sunkųjį sugedusį orą ir į jo vietą atneša laukų ir miškų sveiko tyro oro. Augalams žydint, vėjas nešioja augalų žiedadulkes ir tokiu būdu padeda daugeliui augalų apsisvaisinti. Šiltadaržiuose, kur nėra vėjo, žmonės patys turi krėsti agurkų žiedų dulkes iš vieno žiedo į kitą, nes kitaip agurkai nemegztų. Vėjas, be to, padeda daugybei augalų išsklaidyti savo sėklas ir tuo apsaugo juos nuo išnykimo.

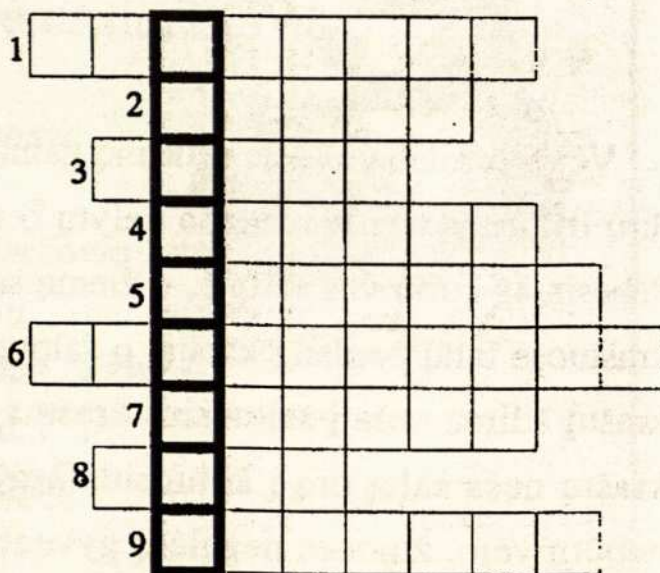
Vėjo jėga naudojasi ir patys žmonės: vėjas suka jiems malūno sparnus ir jūrose varo burinius laivus ir laivelius.

Tačiau vėjas nemaža ir žalos padaro: didelės vėtros (uraganai) išlaužo ir išrauja su šaknimis medžius, nuplėšia trobų stogus, sudaužo jūrose laivus ir daug kitų nuostolių padaro. Vasarą, po didelių karščių, dažnai ištinka audros, kurios naikina laukų javus ir nukrečia neišnokusius sodų vaisius.

GALVOSŪKIAI

Alicijos Keizytės pieš.

1. Velnių gyvenvietė.
2. Ja aptveriamo.
3. Ten auga vaismedžiai.
4. Pirmas metų mėnuo.
5. Mažas Tomas.
6. Instrumentas su dumplėmis.
7. Į gandrą panašus paukštis.
8. Vaikinas ir mergina.
9. Styginis instrumentas.

Birutė Priclekaitė

1. Pragaras, 2. Ivora, 3. sodas, 4. sausis, 5. Tomukas, 6. akordeonas, 7. garlys,
8. Pora, 9. smuikas

Ketvertukas ne miegalis,
Futbolo šaunių sirgalių
Spardė kamuolį kiek gali.
Kam pavyko – pasakyk,
Įvartį tam užrašyk!

FUTBOLO SIRGALIAI

JUOKŲ MAIŠELIS

Birutė labai nori pasipuošti auksine mamytės grandinėle. Mamytė nenori duoti. Birutė aiškina:

— Duok, mamyte, man šalta kaklukai.

• • •

Mamytė sako Marytei:

— Nežiūrėk tu to filmo, nes jis ne vaikams.

Marytė rimtai dėsto:

— Aš jo nežiūriu. Aš tik žvelgiu į Dievulį.

— Į kokį Dievulį? – klausia mamytė.

— Na tą, kuris kabo virš televizoriaus, – aiškina Marytė.

Kęstuk, eik namo,
jau lauke nei vieno

• vaiko nebeliko.

• — Liko dar vienas!

— Kas?

— Aš!

• • •

Silvija įsiplovė pirštuką ir verkia. Mamytė jai sako:

— Juk sakiau, neimk peilio. Kodėl neklausei? Na, neverk, aš taip pat buvau įsiplovęs, bet greit užgijo.

— Neklausei tėvelio? – klausia Silvija.

• • •

Ponas Gudruolis suvažinėjo vištą.

Klausia netoliese stovinčio vaikinuko:

— Ar tai buvo tavo tėvų višta?

Vaikinukas apžiūrėjo auką ir sako:

— Spalva lyg ir tokia pati, bet mūsiškė nebuvo tokia plokščia.

• • •

— Žiūrėk, kokia raudona saulė leidžiasi į jūrą, – sako mama mažam sūneliui.

— O kodėl jūra nešnypščia? – nustemba berniukas.

• • •

Suvalkietis užėjo į vaistinę. Pirkdamas vaistus, netyčia užkliudė jodo buteliuką, šis apvirto ir apliejo jam pirštus. Suvalkietis movė pro duris.

— Palauk! – šaukia jam iš paskos vaistininkas. — Už jodą iš tavęs nieko neimsiu!..

Suvalkietis atsiliepia neatsigręždamas!

— Bėgu namo įsipjauti piršto!

— Aš nesuprantu, kodėl visada turiu plautis rankas prieš eidama į mokyklą, – pyksta Marytė.
 — O kodėl? – klausia mama.
 — Mat aš gi niekad jų nekeliu klasėje.

...

Puikus poelgis

Tomukas sako mamai:

— Labai gerai, kad jūs pavadinate mane Tomu.
 — Kodėl? – nustemba mama.
 — Todėl, kad būtent taip visi ir vadina.

...

Mokytojas klausia:

— Jeigu aš skambinu, tu skambini, jis, ji skambina telefonu, tai koks čia laikas?
 — Laikas mokėti už pokalbius telefonu, – atsako mokiniai.

...

— Mama, ar Dievas gyvena mūsų vonios kambaryje?
 — Ne, vaikeli, bet kodėl tu klausai?
 — Todėl, kad tėtis kiekvieną rytą beldžiasi į vonios kambario duris ir šaukia: „Ach, Dieve, tu ir vėl čia!“

...

Mamytė sugrįžta po darbo namo, netrukus prišoka mažoji Onutė ir kaip visada klausia:

— Nupirkai ko gero (suprask: saldumynų)?
 Mamytė: — Ne, vaikeli, visai nebuvo parduotuvėje...
 Onutė: — Įdomu, kur pirkai duoną?

...

Petriukas žiūri šeimos albumą. Pamatęs vyresnius brolių ir sesutę, klausia:

— O kodėl manęs nėra šioje nuotraukoje?
 — Tavęs dar nebuvo, – aiškina mamytė.
 — Juk žinojot, kad aš daržely. Negalėjot palaukti?

...

Aras giriasi:— Mamytė siuvo ir aš jai padėjau.

— O ką tu darei?
 — Aš sėdėjau šalia.

DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Tomui Bardauskui	už 10 dol. auką
Viktorui Lesniauskui	už 10 dol. auką
PLB Fondui	už 50 dol. auką
Vitai Aukštuolienei	už 10 dol. auką

Lithuanian Educational Council of the USA
13648 Kickapoo Trail Lockport, IL 60441 Tel. 708 - 301-6410